

1 Alles of niets

donderdag 20 augustus 2015

83 dagen tot het congres

153 inschrijvingen

‘Victor, aan het mediteren?’

Toen hij de zware basstem van Jacques Lodewijks hoorde, trok Victor van Wely snel zijn voeten van de verwarming. Hij draaide zijn leren bureaustoel zo abrupt dat hij zich aan het tafelblad moest vastgrijpen om niet een heel rondje te draaien.

Zijn cavia Napoleon Bonaparte twiette luid vanuit zijn kooi in de hoek van het kantoor.

‘Jacques, wat een genoeg,’ zei Victor. Mediteren, hij wou dat hij het kon. Misschien kreeg hij dan inspiratie om zijn problemen op te lossen. De directeur van de Nederlandse Vereniging voor Knaagdierprofessionals stond voor de grootste uitdaging in zijn carrière.

‘Koffie?’ vroeg Victor.

‘Doe maar niet,’ zei Jacques, en legde een hand op zijn hart. ‘Doktersadvies.’ Hij negeerde de hem aangeboden stoel, haalde een stukje bleekselderij uit zijn jaszak en stak het tussen de spijlen van de caviakooi door. Napoleon trok de lekkernij gretig naar binnen en begon er aandachtig aan te knagen.

‘Goed bezig, Van Wely,’ zei Jacques.

‘Hij ziet er goed uit, hè?’

‘Wat? Nee, dat bedoel ik niet.’ Jacques ging zitten en keek Victor aan. ‘Het congres.’

Hoewel Victor het goed met de voorzitter van het bestuur kon

vinden, werd hij tegenwoordig nerveus als die bij hem op kantoor kwam. Nog drie maanden, en dan zou Rodentia 2015 in Nederland plaatsvinden. Het jaarlijkse wereldcongres voor knaagdierprofessionals kon de redding óf de ondergang betekenen voor hun landelijke vereniging. De kas was nagenoeg leeg en het ledenaantal slonk de laatste jaren. Met dit prestigieuze evenement zouden ze hun reputatie een flinke oppepper geven en veel nieuwe leden kunnen binnenhalen. De winst uit deelnemersbijdragen en sponsorinkomsten kon hen uit de rode cijfers trekken. Maar als er niet genoeg deelnemers kwamen, leden ze een financiële strop die ze niet te boven zouden komen. Het was erop of eronder.

Aan het programma kon het niet liggen. Victor en Jacques hadden er de afgelopen maanden hard aan gewerkt en waren zeer ingenomen met het resultaat.

‘Het confrontatiepanel over plaagbestrijding vind ik onze beste vondst,’ zei Jacques goedkeurend, toen hij de drukproef bestudeerde die Victor hem toeschoof.

‘Ja,’ zei Victor enthousiast, ‘we hebben nu een knallend stel bij elkaar. Een wetenschapper voor de theorie, bestrijders die de praktijk kennen en de voorzitter van het activistische platform Animal Revolution. Dat wordt wel spannend hoor.’

‘Des te beter,’ baste Jacques. ‘Ik vind het nog steeds een goede zet om ook mensen van buiten ons eigen vakgebied op het podium te zetten. Dat is nog nooit gedaan op Rodentia. Het levert vast veel nieuwe inzichten op.’

‘Het viel anders niet mee om onze programmacommissie daarvan te overtuigen. Wat is die professor Gentle een conservatieve kerel, zeg. Alles moest wetenschappelijk relevant en onderbouwd zijn. Hij had het helemaal niet op inbreng vanuit de praktijk.’

‘We hebben het er toch doorheen gekregen?’ zei Jacques.

Victor knikte.

‘Nou dan?’ Jacques bekeek de rest van het programma, tuitte zijn lippen en knikte. ‘Dit is het beste programma in jaren,’ zei hij. ‘En dat zeg ik niet alleen omdat wij het gemaakt hebben. Originele werkvormen, uitstekende sprekers. Jouw netwerk en mijn netwerk samen, het is een onovertroffen combinatie. We hebben echt iets goeds neergezet.’

Hij had gelijk, wist Victor. Tevreden zakte hij achterover in zijn stoel, de handen achter het hoofd.

‘En het aantal inschrijvingen?’ vroeg Jacques.

Victor kreeg jeuk op zijn rug en ging rechtop zitten. ‘Dat komt wel goed,’ zei hij, en hij deed alsof hij opeens iets heel belangrijks op zijn scherm zag.

Het was stil, op het geluid van de cavia na, die tevreden op de bleekselderij knabbelde.

‘Victor, de cijfers.’

‘Ja, natuurlijk. Even een printje maken.’ Na drie keer een verkeerd document geopend te hebben, had hij nu de juiste Excel sheet voor zich. 153 deelnemers, ze hadden al op vijfhonderd moeten zitten. Vier exposanten, dat was ook veel te weinig. Met een trillende vinger klikte Victor op afdrukken. Voordat hij het papier van de printer kon pakken had Jacques dat al gedaan.

Die wierp een korte blik op het overzicht en hield het tussen duim en wijsvinger omhoog: ‘Wat ga je eraan doen?’

‘De papieren uitnodiging valt komende week in de bus en we sturen elke week een e-mailing naar ons hele bestand.’

‘Zo zo, e-mail, toe maar.’ Jacques haalde een stukje broccoli uit zijn zak en liep weer naar de caviakooi, waar de traktatie enthousiast werd ontvangen.

‘We doen het heel slim hoor, gepersonaliseerd. De database waar we zo in geïnvesteerd hebben betaalt zich nu uit. We spreken mensen aan met hun eigen naam.’

‘Tjonge.’ Jacques duwde het stukje broccoli de kooi in.

‘Dat is nog niet alles. We personaliseren naar locatie. De Nederlanders krijgen een Nederlandse e-mail, de buitenlanders een Engelse.’

Jacques pakte de cavia uit de kooi en bekeek hem goed. Voor dat hij hem terugzette, besteedde hij extra aandacht aan het gebit van het beestje.

Het irriteerde Victor dat zijn voorzitter blijkbaar niet onder indruk was van het verhaal en hij ging harder spreken. ‘De teksten zijn helemaal gedifferentieerd. Bij de Hollanders benadrukken we dat het zo lekker dichtbij is, de Europeanen spreken we aan op het grote aantal Europese sprekers en bij de anderen leggen we meer focus op Nederland als locatie.’

‘Mooi zo, mooi zo.’

‘De wetenschappers hebben we bovendien een aparte mailing gestuurd waarin we refereerden aan hun eigen onderzoeksgebied, met een uitnodiging om een paper in te dienen. Het leverde een record aantal inzendingen op.’ Victor pakte een stapel papier uit de kast, zette die op zijn bureau en klopte er met zijn hand op, net iets te hard, waardoor de stapel omviel. ‘Dat zijn ook deelnemers.’

Jacques, die nog steeds bij de cavia stond, keek om. Om zijn mond speelde een lachje dat maar niet verdween. ‘Weet jij welk jaar het is, Victor?’

Victor beseftte dat Jacques niet twijfelde aan zijn besef van tijd en zweeg. Wat kon de bestuurder nog inbrengen tegen zijn gedegen aanpak?

‘2015, Victor.’

Victor ging zitten en klopte vertwijfeld op de berg papier. ‘Dus maken we gebruik van gepersonaliseerde mail.’

Jacques schudde zijn hoofd. ‘Ooit van social media gehoord? Facebook, Twitter, Instagram? Jij Tindert vast niet, want je bent

gelukkig getrouwd, maar ik zie je ook niet op ons eigen Rodent-net.org, waar ik je wel zou verwachten.'

Victor voelde de verontwaardiging opborrelen. Social media, daar had je het weer. Al die mensen die het maar hadden over social media. Niks sociaals aan! Zijn gezicht verstrakte. 'Ik doe niet aan die onzin, Jacques. Met alle respect,' voegde hij er snel aan toe. 'Ik ken het allemaal wel, maar ik vind het onzin. Dat is toch geen contact, via zo'n schermpje elkaar berichten sturen. Naar al je vijfhonderd vrienden. Niemand heeft vijfhonderd vrienden. Ik heb er drie en dat is genoeg! O, wat interessant,' hij zette een hoog stemmetje op en trommelde met zijn vingers op onzichtbare toetsen, 'laat ik op Twitter volgen wanneer iemand naar de wc gaat of wat die vage kennis nu weer eet.' Hij liet zijn stem weer zakken. 'Weet je, ik zat laatst in een restaurant en werkelijk iedereen om me heen zat naar zijn schermpje te staren.' Hij stopte even. 'Zelfs mijn eigen vrouw.' Hij stond op en begon driftig de papieren terug in de kast te leggen. 'Mijn dochter moet naar de fysio want die heeft een text neck. Weet je wat dat is, een text neck? Dan heb je zo lang over je telefoon gebogen gezeten dat je er krom van groeit. Dát doet social media met mensen. Dat doet het met onze jeugd. Depressief worden ze er ook van.'

Jacques keek hem vragend aan.

'Iedereen zet er alleen maar leuke dingen op. Waardoor jonge mensen zoals mijn zoon en mijn dochter denken dat hun leven stom is. Niemand zegt eens: ik voel me klote en ik zit hier eenzaam op de bank een zak kaasknabbels leeg te vreten en smerige sherry te drinken, omdat er niks anders in huis is.' Zijn wangen gloeiden. 'Een grote goednieuwsshow is het, een uithangbord voor mensen die mooi weer willen spelen. Nou, daar doe ik niet aan mee. Als ik iemand wil spreken, dan bel ik hem. Met mijn beste vrienden ga ik toch niet via Facebook praten, daar ga ik mee de kroeg in. Een echte kroeg, met echt bier en echte bitterballen.'

Om een echt gesprek te voeren, dat ergens over gáát.'

Jacques had rustig gewacht tot Victor was uitgesproken. Toen sprak hij, langzaam en met die kenmerkende lage stem waar zoveel autoriteit van uitging dat Victor het er koud van kreeg: 'Jij wilt het ergens over hebben? Waarom doe je dan niks met Rodentnet.org? Ruim tienduizend actieve gebruikers. Allemaal bezig met knaagdieren. Met expertfora over erfelijke aandoeningen, tandheelkunde, kooiverzorging, noem maar op. Er speelt nu een discussie over het bestrijden van plagen. Wist jij dat er op dit moment miljoenen veldmuizen Osaka onveilig maken? Actualiteit, Victor, daar moet je op inhaken. Zet er wat op over dat confrontatiepanel met die verdelgingsdeskundigen, laat zien dat we met zo'n onderwerp bezig zijn. Daar trek je publiek mee. Twaalf weken is niet veel om nog 850 deelnemers te werven, zeker niet in dit tempo.'

'Maar...' probeerde Victor.

'Niks maar. De rest van het bestuur zit mij ook op de nek. Weet je, toen jij dit wereldcircus vier jaar geleden binnensleepte, was niet het hele bestuur daar gelukkig mee; het is een kans maar ook een groot risico. Ik geloof in je, Victor, ik heb je altijd gesteund en dat doe ik nog steeds. Maar dit móet een succes worden, anders is het einde oefening en dat weet jij net zo goed als ik.' Hij wees met een vinger naar Victor. 'Duizend deelnemers of meer hebben we nodig. Dat red je niet met jouw ouderwetse aanpak. Social media zijn niet iets nieuws of exotisch, het is een belangrijk communicatiekanaal dat je niet kunt blijven negeren. Gebruik dat nou! Het is het verschil tussen wel of niet dat congres vol krijgen. Ga ermee aan de slag, kerel.'

Victor sloot de dossierkast net iets te hard, daarbinnen viel de stapel papier om.

'Maar hoe dan?'

‘Je hebt toch niet voor niets die communicatiemedewerker, Casper? Dat is een slimme jonge vent en die heeft daar hele goede ideeën over. Je moet het gewoon doen, Victor, haal je hakken uit het zand. Dat is geen luxe, maar een noodzaak. Als je over twee weken niet op driehonderd inschrijvingen zit, trek ik de stekker eruit. Anders wordt het onze ondergang. Twee weken. Driehonderd. Ik wil elke week een update. En geef je cavia wat meer vitamine C. Dat beestje ziet er niet uit.’ Hij gooide nog een worteltje de kooi in, draaide zich om en verliet het kantoor.

De deur stond nog open toen Victor een piepje hoorde van een inkomende e-mail. Wat hij las maakte hem alleen maar somberder:

Bedankt voor uw uitnodiging voor Rodentia 2015. Ik had me niet gerealiseerd dat ik nog lid was van de NedVerKna en vraag me af of dat nog zin heeft. Ik heb recentelijk niet van enige dienst van uw vereniging gebruik gemaakt. Kan ik mijn lidmaatschap per direct opzeggen?

Met vriendelijke groet, E.D., knaagdiertandarts te Utrecht.

Victor belde de man op, informeerde naar zijn praktijk en sprak met hem over het aankomende congres. Er zou een sessie zijn over een nieuwe revolutie in tandverzorging, vond hij dat wellicht interessant? Het werd een geanimeerd gesprek. De man beloofde lid te blijven en zich in te schrijven voor het congres. Zie je wel, dacht Victor. Bellen, dat is pas sociaal.

Toch bleef het gesprek met Jacques door zijn hoofd spelen toen hij naar huis reed. Hij besepte best dat het fenomeen ‘social media’ niet meer te negeren was. Zijn voorzitter had gelijk: het was geen medium van de toekomst, maar van nu. Hij zag het steeds meer om zich heen. Natuurlijk moesten ze er wat mee.

Maar persoonlijk snapte hij er nog niet zo veel van en eerdere voorzichtige stappen in socialmedialand waren niet succesvol geweest. Wat hadden ze toen fout gedaan? Hoe moest het dan wel?